

HØYTIDSGUDSTJENESTE MED DÅP OG NATTVERD

Pinsedag

Fjellhamar kirke 15. mai 2016

Johannes 14, 23 – 29

PREKEN

PINSEQUIZ?

Er dere klar for pinsequiz? Jeg har laget en liten kahoot quiz om jul, påske og pinse. For å sjekke om det stemmer at folk flest nesten ikke vet hvorfor vi feirer pinse. Jeg skal ikke det, men det hadde vært gøy. Og jeg tror teorien hadde blitt bekreftet. Folk vet langt mindre om hvorfor vi feirer pinse enn jul og påske. Jeg gjetter på at 97% visste hvorfor vi feirer jul, 82 % påske, og 22% pinse. Det må vi prøve å rette litt på nå.

Først Jesus-historien på 60 sekunder: Jesus blir født i en stall i Betlehem, og vokser opp i Nasaret. Ca 30 år gammel begynner han sitt offentlige virke.

Han underviser om Guds rike, om å vende seg til Gud. Store folkemengder samles om han får å høre han tale. Og bli helbredet. For nesten overalt hvor han gikk helbredet han syke. Etter 1-3 års virke reiser Jesus til påskehøytiden i Jerusalem hvor han har harde konfrontasjoner med jødiske ledere. Forrådt og utlevert av sin egen disippel Judas, blir Jesus tatt til fange, dømt, påført store lidelser før han korsfestes, dør og begravnes. Tre dager senere etterlater Jesus seg en tom grav. I 40 dager etter oppstandelsen viser Jesus seg for disiplene flere ganger før han på den 40 dagen blir tatt opp til himmelen. I disse 40 dagene gjentar Jesus ofte at disiplene at skal holde seg i Jerusalem til Ånden skal komme over dem.

PINSEDAG

Det hørte vi lest om i stad. Disiplene er samlet i Jerusalem. Det er nå 10 dager siden Jesus hadde blitt tatt opp til himmelen, og 50 dager siden oppstandelsen. Det gresk ordet for 50 er pentekostæ. Og det er roten til vårt ord pinse, og ”pentecost” på engelsk.

Så plutselig kom en sterk vind med mye lyd og fylte huset, det satte seg tungt av ild på hodene deres og de ble fylt av DHÅ. Med den følge at de begynte å tale andre språk. Jerusalem var full av folk fra andre land på pilgrimsreise for å feire løvhyttefesten. Og alle hørte de noen enkle fiskere fra landet snakke på sitt eget språk. Som et motsvar på beskyldning om at de var fulle midt på dagen, holdt Peter den første Jesus-preken. Det stakk mange i hjerte og 3000 kom til tro på Jesus og ble døpt, og fikk DHÅ. Den første menighet ble startet. Pinse er kirkas fødselsdag, eller kirkas lansering. Disiplene, kirken, var som en båt som lå til kai. Alt var klart. Skrog, mast og seil, var på plass og heist, men den lå bom stille. Så kom Ånden, eller vinden, og skuta begynte å bevege seg, sette fart og drives fremover.

SAMLE, IKKE SPRE

Kontrasten til fortelling vi hørte lest om Babels tårn er slående. I Babel ville de bygge et tårn som gikk til himmelen, og ta Guds plass. Så da steg Gud ned og forvirret dem. De mistet drivet og kraften de hadde med et språk. Og de ble spredt rundt i

verden. Pinsedag i Jerusalem var motsatt. Dit kom det mange med ulike språk som ikke forsto hverandre. Med pinseunderet så samles de. Gud grep inn, ikke for å forvirre men så alle forstod det som ble sagt. Istedenfor å spre og skille, samler og favner pinsen alle.

DHÅ vil forene, vil samle. Et sted hvor alle forskjeller nulles ut og ikke gjelder. Jøde og greker, kvinne og mann, slave eller fri, rik eller fattig, gammel eller ung. Kirken/menigheten skal romme alle, Gud gjør ikke forskjell på folk. Pinse og DHÅ vil bygge bro. Vil skape fred og forsoning. Fiender skal bli venner. I hvilke grad kirken har greid å etterleve dette kan virkelig diskuteres. Men det er likefullt hensikten som pinse og ånden har.

Denne enheten, brobyggingen har en forutsetning, et ståsted. Og det står blant annet litt om i dagens prekentekest fra Johannes 14,23-29:

Jesus svarte: «Den som elsker meg, vil holde fast på mitt ord, og min Far skal elske ham, og vi skal komme og bo hos ham. [24](#) Den som ikke elsker

meg, holder ikke fast på mine ord. Det ordet dere hører, er ikke fra meg, men fra Far, han som har sendt meg. **25** Dette har jeg sagt dere mens jeg ennå er hos dere. **26** Men Talsmannen, Den hellige ånd, som Far skal sende i mitt navn, skal lære dere alt og minne dere om alt det jeg har sagt dere. **27** Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere, ikke den fred som verden gir. La ikke hjertet bli grepet av angst og motløshet. **28** Dere hørte at jeg sa: Jeg går bort, og jeg kommer til dere igjen. Hvis dere elsket meg, var dere glade for at jeg går til Far, for Far er større enn jeg. **29** Nå har jeg sagt dere dette før det skjer, for at dere skal tro når det skjer.

Enhetens forutsetning eller felles ståsted er Jesus. Her uttrykt som å elske Jesus. Den som elsker Jesus, følger hans ord. Logisk. Når kona ber meg om hjelp så kan det hende jeg til dels gjør det for å slippe å sove på sofaen, men jeg gjør det først og fremst fordi jeg er glad i henne og vil hjelpe. Tror jeg på Jesus, er glad i han, så ønsker jeg å gjøre det han sier. Og Jesu ord er fra Gud Fader som har sendt Jesus. Faderen skal også sende DHÅ når Jesus blir tatt opp til himmelen, og DHÅ skal først

og fremst gjøre en ting: Lære oss og minne oss på alt Jesus har sagt. De tre, Fader, Sønn og Ånd er et skikkelig omforent team. De taler med en stemme. Representerer hverandre og er glad i hverandre. Med felles fokus, og samme oppdrag. De er ett. Den enheten skal være i kirka. Samlet om Jesus og hans ord. Her skal alle som vil få komme, alle kan få del i troen på Jesus. I Jesus blir vi ikke spredt, men samlet. Vi får en ny familie, nye brødre og søstre. Vi har fått en ny søster i dag når Filippa Josefin ble døpt. Og hun har fått et ekstra familie, et ekstra hjem i kirken.

GUD TAR BOLIG I MEG

Men ikke på den måten at vi må komme til huset kirken for å møte Gud eller være med i familien. Nei, med pinsen og DHÅ så flytter Gud inn i alle som døpes og tror: *”Den som elsker meg, vil holde fast på mine ord, og min Far skal elske ham, og vi skal komme og bo hos ham.”* Det er store greier. Gud bor ikke i himmelen, i store kirke, men i alle som er døpt og tror. I meg er Gud nær ved sin Ånd.

Merker jeg det? Ja, det vil jeg si. Hvordan? Jeg puster, jeg lever. Jeg tror Gud har skapt meg, og ved sin Ånd er han livskraften i verden. Så livspusten i meg er Guds nærvær i livet mitt. Når jeg har hvilepuls i sofaen og når pumpa går for fullt på løpetur i skauen. Jeg merker det når jeg er sammen med andre som tror. I gudstjenesten her, eller i bibelgruppa jeg har med 6 andre menn. Der snakker vi om livet, hvordan vi har det på godt og vondt. Om de vi er glad i, om ting som lykkes og mestrer. Men også om skillsmisser, være pappa for barn som strever, om jobben som tar for mye tid. Og vi leser i bibelen sammen og snakker om hva disse ordene kan si oss midt i vår hverdag. Og så ber vi for hverandre og det vi har lest. Da merker jeg at Gud er nær. Med varme, med nytt mot og ny kraft til å reise meg og gripe dagen. Jeg merker at bibelord blir levende og sanne, ord jeg får tillit til og som gir livet mitt mening og retning.

FRED

Alt dette kan kanskje summeres opp i det Jesus selv sa: *"Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere,*

ikke den fred verden gir. La ikke hjertet bli grepet av angst og motløshet."

Angst og motløshet er dypt menneskelig. Mange her kunne sikkert si mye om det. Jeg har gjort mine erfaringer, ikke så mye med angst som med motløshet. Troen er ikke en vaksine for å bli spart for det. Tvert imot kan troens mange idealer og mål i møte med hverdagens virkelighet, gi mye motløshet. Vi bærer vel alle på en uro dypt nede: Hvem er jeg, er jeg god nok, hvor skal jeg, ender det godt, hvordan kan jeg finne fred, hvile og lykke?

Ofte merker jeg ikke noe til den uroen, mest fordi jeg ikke blir rolig nok til å kjenne etter. Men også fordi livet er bra, og dagene kjennes gode. Men den er der. Men jeg våger å si at jeg har kjent på en fred som Jesus gir. En fred som sier at jeg er elsket som den jeg er. Jeg er god nok. Selv om jeg ikke bare er god. Men fordi jeg også er tilgitt. Jesus sonet for min synd og skyld, så jeg kan hvile i at jeg har fred med Gud. Gud er ikke på krigsstien, han vil gi oss fred i Jesu navn. Og så vil at vi skal leve den freden

ut blant hverandre. Elske hverandre, tilgi hverandre, leve i fred med hverandre.

Jeg hadde blodkreft for fem år siden, og gjennomgikk en stamcelletransplantasjon som var min eneste mulighet for å bli frisk. 80% - 20% var oddsen. Gode odds, men nok til at jeg kjempet med tanker om døden, om avskjed med kone og barn. Det var vondt. Men jeg kjente også en fred. Om at mitt liv lå i noens hender. Hver kveld på sykehuset sang jeg "I dine hender Fader blid" når det ble mørkt og stille rundt meg. Da merket jeg freden Jesus gir. Da merket jeg at Gud var nær med sin Ånd, og bodde i meg.